

10 oktober 2011

Het valt ons op dat we elke nacht na ongeveer vijf uur slapen wakker worden. En omzeggens elke nacht dromen we (wat?). Dat heeft vermoedelijk iets met de Malarone (medicament als preventie tegen Malaria) te maken die wij nu al ruim twee weken elke dag innemen.

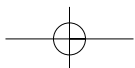
Om 7.15u. zitten we met Bisschop Djomo aan tafel voor een sober ontbijt. Van alles en nog wat in verband met Katako-Kombe komt te berde. Zo komt de overdracht ter sprake van het 'oude nieuwe' gebouw door de zusters aan het ziekenhuis. De verantwoordelijke zuster Kathérine, die hier in Tshumbe een weeshuis runt, wordt zelfs door Mgr. Djomo op het appel geroepen om alles te regelen. Uiteraard, voor wat hoort wat. De zuster vertelt over het weeshuis en haar zorg voor jonge, zwangere meisjes. Legt veel nadruk op haar gebrek aan financiële middelen om alles draaiende te houden. Yves belooft dat hij iets zal proberen te regelen. Wij denken: "Mieke zal hiervoor wel een oplossing vinden." Allé, dat hopen we.

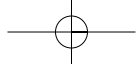
Na het ontbijt zitten we op het terras wat te keuvelen tot we opgehaald worden voor de check-in bij CAA. Het is daar wel véél rustiger, veel minder chaotisch dan in Kinshasa maar dat we bij de pinken moeten blijven, is nogal rap duidelijk. Als ze in Kinshasa amper georganiseerd zijn om de zaken vlot te laten verlopen, wat zouden ze het hier dan zijn. Goed dat we alles extra in de gaten gehouden hebben en zelfs instructies gegeven hebben, zo niet waren we minstens één valies kwijt gespeeld.

Tegen 15u. vertrekken we naar het vliegveld. Er heerst een kermisachtige ambiance: een orkestje speelt en hoopt wat geld op te rapen, Albertine verkoop sucré en bier, een macho met

een jonge pyton probeert wat show te stelen maar maakt vooral zeer luidruchtig ruzie met enkele van zijn vrienden, politici met hun kleurrijk gevolg paraderen wat rond eer ze op het vliegtuig mogen en, natuurlijk, de lange man heeft weer onze papieren nodig: wij migreren immers naar Kinshasa! Voor we instappen geeft Henriette ons elk een kokosnoot en twee halfrijpe appelsienen. Ik heb dorst, pel een van de appelsienen en eet hem op. Hij smaakt zurig zoet, is sappig maar bevat veel pitten.

De rechtstreekse vlucht naar Kinshasa verloopt vlot en bij het verlaten van het vliegveld ondervinden we geen moeilijkheden. Edgard van Memisa brengt ons naar de Kapucijnen. 's Avonds gaan we met Jean en Kathérine op restaurant in het centrum van Kinshasa: na bijna drie weken, voor mij dan toch, eindelijk eens geen rijst.

Dinsdag 11 oktober 2011

Nicole, de vrouw van King meldt zich rond acht uur bij de sentinelle. Zij komt een deel van Kings loon in dollars ophalen zodat ze toch wat geld in huis heeft om het levensnoodzakelijke voor het gezin aan te kopen. Ik geef haar ook mijn kokosnoot mee. De kokosnoot van Yves laat ik achter bij Célestin, een van de sentinelles. Mijn laatste appelsien en wat ik nog aan shampoo over heb laat ik achter bij de andere sentinelle, een niet meer zo jonge huisvader (dat 'niet meer zo jong' is zeer betrekkelijk hier).

Rond de negenen probeer ik via internet in te checken. Dat verloopt vlot voor mijn plaats, voor die van Yves lukt het niet. Van Anne Marie, die mij via Skype opgeroepen heeft, verneem ik dat er met de SN vlucht van gisteren een probleem was in Douala (Kameroen). De reden waarom is haar onbekend maar het vliegtuig zou daar gebleven zijn. Yves en ik spreken af dat, als er een probleem blijkt te zijn, ik een dag langer in Kinshasa zal blijven om dan te proberen 's woensdags naar België terug te keren.

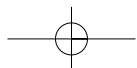
Edgard komt ons en onze bagage al tamelijk vroeg ophalen om naar het centrum van Kinshasa te rijden voor de check-in van de bagage bij SN. Om een of andere reden verloopt het verkeer vlot, we zijn wel een uur te vroeg op post.

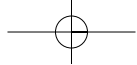
Maman Germaine komt langs, we keuvelen wat of lezen een beetje tot de check-in begint. Een grote, veelkleurige hagedis paradeert rond onze stoelen.

We zijn de eersten, het inchecken van de bagage verloopt eigenlijk vlot. Twee van Yves' zakken die hij met wat tape aan mekaar bevestigd had, moeten als één geheel met folie verpakt worden. Ze hebben daar zelfs een speciale machine voor en het kost tien dollar extra. Eer

we ons ticket krijgen moeten we nog bij een migratieambtenaar passeren, een voor een. Nu zullen we echt migreren, van Congo naar België. Na de migratieformaliteiten kunnen we onze boarding-pass ophalen. Maar... de printer wil mijn boarding-pass niet printen. Op het computerscherm is te zien dat ik de check-in via het internet gedaan heb maar ik sta er als probleem vermeld. We vragen om ons een plaats naast mekaar te geven in een rij van twee zetels. Dat wordt in het systeem ingebracht. Yves' boarding-pass wordt geprint, de mijne kan niet geprint worden. Vreemd! De dame aan de balie verstaat er niets van. Ze roept een collega ter hulp maar ze raken, ondanks van alles proberen, niet verder. De chef wordt er bij geroepen: die raakt er ook niet aan uit en neemt mij dan maar mee naar haar bureau. Daar probeert ze ook nog eens van alles, roept er anderen bij maar de printer weigert te printen want ik sta genoteerd als een probleem. Doe dan al eens een check-in via het internet. Na wat getefoneer naar hogere instanties van SN wordt besloten dat ik een manueel geschreven boarding-pass zal krijgen. Zo gezegd zo gedaan, met mijn handgeschreven boarding-pass kom ik wat later de binnenplaats opgewandeld. Yves, Maman Germaine en Edgard kijken me verwonderd aan.

Na een kort middagmaal is er debriefing bij Memisa. Yves brengt verslag uit van de missie, Emery zet heel uitdrukkelijk enkele puntjes op de i (flèches noemt hij dat): onder andere dat er nooit meer materiaal noch toestellen mogen aangekocht worden zonder handleiding en technische fiche, zonder dat ze getest en goed bevonden werden. Tijdens de debriefing krijgt Yves telefoon van een onbekende. Een politicus die wil reageren op het interview in Katako-Kombe

(zie 9 oktober)? Yves kreeg al wat commentaar (via Jean) op het interview (zie verder). Hij schakelt zijn gsm uit.

Om 15.30u. brengt Edgard ons naar N'djili. Dat is veel te vroeg maar later vertrekken is om problemen vragen. Na 16u. is het verkeer dat Kinshasa verlaat zo hectisch, zijn de files zo onoverkomelijk dat je vanaf dat ogenblik onmogelijk tijdig in de luchthaven kan aankomen. Gelukkig is er op N'djili een leuk terras met zicht op de luchthavenbedrijvigheid en een bar/restaurant met koele dranken. Als de SN-vlucht uit Brussel geland is (rond 20.30u.), gaan we naar beneden. Daar passeren we weer de grenspolitie/migratie, wordt onze handbagage gecontroleerd (RX en fouilleren), worden wijzelf gefouilleerd en voor we op het vliegtuig stappen wordt nog eens door onze handbagage geroefeld.

We stappen op en vliegen naar huis; een vlucht zonder geschiedenis.

Noot

Op luchthavens wordt nogal wat met de bagage gesold. Hoe doe je dan vijf liter hydrolische olie mee? In de cabine mag je daarmee niet binnen. De 'pul' in een aparte doos verpakken is misschien wel een uitnodiging om ze te laten verdwijnen. Dus moet die 'pul' olie in de valies. Het komt er dus op aan ze zodanig te verpakken dat ze in geen enkel geval kan beschadigd worden want anders zal alle andere inhoud van de valies ferm 'gesmeerd' raken. Karton en bubbeltjesplastic zijn hierbij zeer nuttige verpakkingsmaterialen. Karton is overal te vinden, tot in de vuilnisbakken toe (als die er zijn) of zelfs gewoon langs de straat. Bubbeltjesplastic? Wie weet ben je naar Congo gekomen met iets dat in bubbeltjesplastic verpakt was? En tape helpt om alles bij mekaar te houden zoals het hoort. Ik

heb ergens genoteerd dat van alles en nog wat intapen één van de nationale sporten is in Congo.

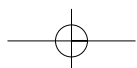
Het interview (zie zondag 9 oktober 2011) bleek van een zender van de concurrerende partij van Lotundula! Lotundula is de 'petit frère' van Jean. Een 'petit frère' is een neef of ook iemand die op hetzelfde koertje opgevoed werd, een soort speelkameraadje. Als we weer in Kinshasa waren, reageerde Lotundula wat verontwaardigd, niet rechtstreeks maar via Jean, op het interview. Jean dacht er het zijne van. Yves had niets verteld dat ook maar door enige politicus (in spe) kon gebruikt of misbruikt worden. Einde van de story.

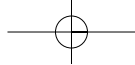
Migratie in Katako-Kombe.

Herman heeft dit al meegemaakt, ik tot nu toe nog nooit. Het zit zo: Toen we enkele dagen in Katako-Kombe waren kwam een politieman ons internationaal paspoort ophalen. Ha bon, waarom? Voor de migratie! Ha ja, inderdaad, we zijn van Tshumbe naar Katako-Kombe gemigreerd en dat moet gecontroleerd én genoteerd worden. Betaalde bezigheid voor functionairs.

De bieren van Congo.

Ik heb, als er daar tijd voor was, de etiketten van de bierflesjes getrokken. Dat gaat zeer vlot. Zodra een flesje uit de koelkast komt, condenseert de luchtvochtigheid op de fles en dus ook op het etiket. Dat etiket is van papier en slurpt die condens op en de lijm onder het etiket lost op. Men kan het etiket dan zonder problemen én zonder het te scheuren van de fles trekken. Op de volgende bladzijden is mijn 'verzameling' te zien.

Demografie

Goed om weten! Maar al te dikwijls wordt beweerd: "Als ze minder kinderen zouden hebben, zou hun welstand vanzelf wel stijgen."

Dit is echter een verkeerde bewering. Het omgekeerde is waar.

Lees maar eens op:

<http://www.terrareversa.be/book/export/html/102>

